

sijních předpisů pro slezské zemské zaměstnance z 11. února 1920 č. j. 4048, na něž se st-lka odvolává a jehož použitelnost na ni žal. úřad nepopírá, je skutečně příznivější nežli obdobné ustanovení platné pro úředníky státní, a zda bylo tedy zákonem č. 495/21 zrušeno.

Žal. úřad se touto otázkou ovšem nezabýval. Opřel se jediné o ustanovení § 10 služ. pragm. státní, které dává služebnímu úřadu právo rozvázati provisorní služební poměr jednoměsíční výpovědí, a dovozuje z něho, že — když st-lce dal výpověď tříměsíční a postupoval proti ní tedy mírněji, nežli připouští předpis právě cit. — není již povinen poskytnouti jí odbytné. Tato konkluse je však chybná. Z § 10 služ. pragm. ve spojení s § 3 zák. 495/21 jde jenom tolik, že st-lka nemohla činiti nárok, aby jí byla dána výpověď delší nežli jednoměsíční, a nebyla by se mohla cítiti zkrácenou, kdyby jí byla zsk vypověděla na jeden měsíc. Ale neplyne z uvedených předpisů naprosto ničeho pro otázku, má-li či nemá-li st-lka nárok na odbytné, poněvadž tato otázka ohledně provisorních státních zaměstnanců v § 10 služ. prag. není upravena. Okolnost, že úřad st-lku ponechal v aktivní službě o dva měsíce déle nežli byl povinen, nemohla ještě zbaviti ji nároku na odbytné, pokud by nárok ten v předpisech podle daného stavu pro st-lku nyní platných byl založen.

Ustanovení § 10 státní služ. pragmatiky nestačí tedy k zamítnutí nároku st-lkou uplatněného, pročez bylo nař. rozhodnutí jako nezákonné zrušiti.

Č. 3420.

Samospráva obecní. — Administrativní řízení: Je podstatnou vadou řízení, jestliže zem. správní výbor k rekursu účastníků zruší rozhodnutí okr. spr. komise učiněné ve věci pronájmu osadních pozemků — pro nepřislušnost osk k meritornímu rozhodování, zároveň však vydá ve věci také rozhodnutí meritorní.

(Nález ze dne 31. března 1924 č. 14.769/23).

V ě c: František S. a spol. v S. proti zemskému správnímu výboru v Praze o pronájem osadních pozemků.

V ý r o k: Na říkané rozhodnutí zrušuje se pro vady řízení.

D ů v o d y: Osada S. propachtovala dva své pozemky (pastvinu a louku) dne 4. dubna 1921 veřejnou dražbou na dobu 6 let místním občanům; ti, kdož mají aspoň 15 strychů pozemků, byli z dražení vyloučeni.

Podáním ze 14. března 1922 obrátili se st-lé na osk-i stěžující si, že dražba nebyla veřejně vyhlášena, a oni že k dražbě nebyli připuštěni, i žádali, aby osk pacht upravila tak, aby všichni občané mohli na osadní pastvinu dobytek vyháněti, a st-lům aby polovina pastviny byla přidělena k užívání. Osk. rozhodnutím z 23. června 1922 provedený pacht obou pozemků zrušila a osadnímu zastupitelstvu nařídila, aby provedlo ve věci nové řízení, majíc na paměti, že ohledně pastvin jest podle § 9 zák. ze 17. července 1919 č. 421 Sb. s výhradou schválení osk vydati

pastevní řád, kterým má býti umožněno všem obyvatelům obce pásti na nich dobytek a husy, takže rozpachtovati pastviny na jednotlivé obyvatele není přípustno; louky pak jest dle téhož zák. předpisu pronajímati především nemajetným a těm, kteří toho z důvodů hospodářských potřebují, a tedy nikoli veřejnou dražbou, nýbrž z volné ruky s výhradou schválení osk, a jenom ty louky, které zbudou po ukojení poptávky oněch dvou kategorií občanů, veřejnou dražbou.

K rekursu osady S. zsv nař. rozhodnutím usnesení osk zrušil jednak pro vadnost řízení, jednak pro nezákonnost, a pronájem provedený osadním zastupitelstvem potvrdil z těchto důvodů:

Osk rozhodujíc o stížnosti Františka S. a spol. nezachovala instanční postup předepsaný § 114 obec. zřiz. přehlédnuvši, že o stížnosti směrující proti opatření osadního zastupitelstva rozhoduje předem zastupitelstvo obecní. V tom spatřovati je podstatnou vadu řízení. Po stránce meritorní pak osk vycházela z mylného názoru, že se § 9 zák. ze 17. července 1919 č. 421 Sb. vztahuje na veškeré obecní jmění, kdežto ve skutečnosti ustanovení to se vztahuje jen na obecní nemovitosti, které dříve byly obecním statkem. Pronajaté nemovitosti nebyly, jak bylo zjištěno, statkem obecním. Dle spisů byl pronájem proveden veřejnou dražbou a veřejně vyhlášen, odpovídá tudíž zákonným předpisům a nepotřebuje vzhledem k tomu, že pozemky pronajaty byly na dobu 6 let, podle § 23 č. 3 zák. z 12. srpna 1921 č. 329 Sb. ani schválení bezprostředního úřadu dohlédacího.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí uvážil nss takto:

Nař. rozhodnutí pokládá usnesení osk z 23. června 1922 za rozhodnutí učiněné v pravidelném postupu instančním a ruší je především z důvodu, že nebyl zachován instanční pořad stanovený v § 114 obec. zřiz., tedy v podstatě proto, že osk nebyla kompetentní meritorně o věci jednati. Současně však žal. úřad — ač v první části rozhodnutí prohlašuje, že administrativní pořad instanční nebyl zachován a tím implicitě přiznává, že chybí právní podklad pro meritorní rozhodování zsv-u — přezkoumává rozhodnutí osk také po stránce věcné a vydává o věci výrok meritorní. Tím ocitá se nař. rozhodnutí samo s sebou v rozporu, pročež bylo je dle § 6 zák. o ss jako vadné zrušiti.

Č. 3421.

Dávka z přírůstku hodnoty: * Nedobytnost dávky z přírůstku hodnoty po rozumu § 13, odst. 3 vl. nař. z 23. září 1920 č. 545 Sb. jest dána, když úřad použil bez výsledku proti zciziteli všech exekučních prostředků, které by podle řádně zjištěných okolností případu mohly vésti k cíli.

(Nález ze dne 31. března 1924 č. 14.897/23).

Prejudikatura: Boh. 845 adm.

Věc: Josef a Marie F. v M. proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty.

Výrok: Naříkané rozbočnutí zrušuje se pro vady řízení.